

**Forslag
til
Lov om ændring af lov om forbrugslånsvirksomheder, lov om beta-
lingskonti, hvidvaskloven og forskellige andre love¹ (del 2)**

§ 1

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020, § 9 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, § 11 i lov nr. 2382 af 14. december 2021 og § 11 i lov nr. 570 af 5. oktober 2022, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 3, nr. 1, affattes således:

»1) Aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit tillader forbrugeren at betale for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen, uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit.«

2. I § 1, stk. 3, indsættes efter nr. 1 som nyt nr.:

»2) Aftaler om debetkort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en forud aftalt bestemt dato, dog senest 40 dage efter transaktionen, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med kreditten.«

Nr. 2-5 bliver herefter nr. 3-6.

¹Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1.

UDKAST

§ 2

I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 817 af 8. juni 2019, som ændret ved lov nr. 2221 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. § 3, stk. 1, nr. 1, affattes således:

»1) Aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit tillader forbrugeren at betale for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen, uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit.«

2. I § 3, stk. 1, indsættes efter nr. 1 som nyt nr.:

»2) Aftaler om debetkort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en forud aftalt bestemt dato, dog senest 40 dage efter transaktionen, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med kreditten. Lovens § 8 b, stk. 2, finder dog anvendelse.«

Nr. 2-7 bliver herefter nr. 3-8

§ 3

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, som ændret ved § 1 i lov nr. 2383 af 14. december 2021 og § 13 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra a, ændres »5 mio. euro« til: »5,4 mio. euro«.

2. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra b og c, ændres »25 mio. euro« til: »26,6 mio. euro«.

3. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra d, ændres »0,5 mio. euro« til: »0,6 mio. euro« og »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.

4. I § 126, stk. 2, nr. 1, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.

5. I § 126, stk. 2, nr. 2, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.

6. I § 126, stk. 2, nr. 3, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.

UDKAST

7. I § 126, stk. 2, nr. 4, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.

8. I § 126 d, stk. 5, nr. 1, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.

9. I § 126 d, stk. 5, nr. 2, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.

10. I § 126 d, stk. 5, nr. 3, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.

11. I § 126 d, stk. 5, nr. 4, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.

12. I § 126 d, stk. 5, nr. 5, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.

13. I § 417 b, stk. 4, nr. 6, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.

14. I § 417 b, stk. 4, nr. 7, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.

15. I § 417 b, stk. 4, nr. 8, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.

16. I § 417 b, stk. 4, nr. 9, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.

17. I § 417 b, stk. 4, nr. 10, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.

§ 4

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 11. marts 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 2, nr. 8, litra c, nr. i, ændres »46,3 mio. kr.« til: »49,3 mio. kr.«.

2. I § 2, nr. 8, litra c, nr. ii, ændres »95,5 mio. kr.« til: »101,6 mio. kr.«.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2023

Stk. 2. Lovens §§ 1 og 2 har virkning for kreditaftaler indgået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Virksomheder, som forud for lovens ikrafttræden, ydede rente- og omkostningsfrie kreditter uden en tilladelse efter lov om forbrugslånsvirksomheder og som efter lovens ikrafttræden ikke kan drive virksomhed uden en tilladelse, skal inden den 1. juli 2023 indgive ansøgning om tilladelse til

UDKAST

Finanstilsynet. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens § 1-4 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. Lovens § 1 og 3 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

UDKAST

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger
Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udvidelse af anvendelsesområdet for lov om forbrugslåsvirksomheder

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2. Udvidelse af anvendelsesområdet for kreditaftaleloven

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

2.2.3. Den foreslåede ordning

2.3. Beløbsregulering af grundbeløb i henhold til artikel 300 i Solvens II-direktivet

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Klimamæssige konsekvenser

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Der er gennem de senere år sket en stigning i antallet af virksomheder, der udbyder rente- og omkostningsfrie kreditter – også kaldet ”Køb-nu-betal-senere”. Det er lån, hvor forbrugeren kan udstrække betalingen af køb, herunder også små dagligdags indkøb, over flere måneder. Der har også været en udvikling i, hvad der kan finansieres. I dag er det således muligt både at få slik og pizza finansieret ved et sådant lån. Derfor har kreditterne også været omtalt som pizzalån.

Det kan være risikabelt for forbrugerne, fordi de kan ende med en gæld, de ikke kan betale tilbage. Lånene er rente- og omkostningsfrie, men i tilfælde af, at forbrugeren misser en betaling, vil der være tale om misligholdelse af en kreditaftale, og udbyderne kan opkræve morarenter og rykkergebyrer. Derfor kan lån på meget små beløb vokse sig uforholdsmæssigt store. Endda i nogle tilfælde længe efter den købte vare, som fx en pizza, er forbrugt.

Med lovforslaget gennemføres derfor et initiativ, der har til formål at øge forbrugerbeskyttelsen ved at lade denne type lån være omfattet af anvendelsesområdet for lov om forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaleloven. Initiativet skal altså til gavn for forbrugerne opstille rammer for denne type kreditgivning, der ikke hidtil har været underlagt regulering. Initiativet skal sikre, at forbrugerne kun kan få sådanne kreditter, hvis deres økonomi kan bære det. Kreditterne vil også blive omfattet af bl.a. reglerne om et loft over de samlede omkostninger, som skal sikre, at forbrugere ikke kan ende i en gældsspiral, hvis de ikke kan tilbagebetale kreditten, når de skal. Endelig skal udbyderne fremover også have en tilladelse fra Finanstilsynet, hvormed der sikres et styrket tilsyn med virksomhederne.

Lovforslaget indeholder videre beløbsregulering af en række grundbeløb i lov om finansiel virksomhed, der er udtrykt i euro. Det fremgår af artikel 300 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet), at beløb udtrykt i euro i direktivet bliver revideret hvert femte år med start fra direktivets ikrafttræden den 1. januar 2016. Grundbeløbene udtrykt i Solvens II-direktivet bliver ændret med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks, som offentliggøres af Eurostat.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udvidelse af anvendelsesområdet for lov om forbrugslånsvirksomheder

2.1.1. Gældende ret

Kreditter, der ydes rentefrit og uden andre omkostninger, er i dag undtaget fra anvendelsesområdet for lov om forbrugslånsvirksomheder. Det følger af lovens § 1, stk. 3, nr. 1. Kreditaftaleloven indeholder en tilsvarende bestemmelse.

Det fremgår af bemærkningerne til lov om forbrugslånsvirksomheder § 1, stk. 3, nr. 1, jf. Folketingstidende 2018-19, A, L 158 som fremsat, side 27, at undtagelsen kun finder anvendelse, hvis der ikke skal betales nogen form

for oprettelsesomkostninger, løbende omkostninger eller rente. Det har ikke betydning, om omkostningerne skal betales til kreditgiveren eller til tredje-mand. Undtagelsen finder anvendelse, selvom der ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven.

Undtagelsen medfører bl.a., at rente- og omkostningsfrie kreditter ikke er underlagt Finanstilsynets tilladelseskrav og tilsyn.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der har den seneste tid været en fremgang af virksomheder, der udbyder kreditter, som er rentefrie og uden yderligere omkostninger blandt andet ved brug af metoden ”Køb nu – betal senere”. Metoden tilbyder forbrugeren at udskyde og opdele betalingen af køb ved hjælp af en afbetalingsordning. Det foregår f.eks. ved, at forbrugeren ved køb af en vare på f.eks. en hjemmeside, kan vælge at dele betalingen op ved hjælp af en finansieringsløsning, der tilbydes af tredjepart.

Efter gældende ret er virksomheder, der tilbyder rente- og omkostningsfrie kreditter, undtaget fra lov om forbrugslånsvirksomheder. Disse kreditter kan derfor ydes, uden at der foretages en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren, og kreditterne er ikke omfattet af de øvrige forbrugerbeskyttende regler i lov om forbrugslånsvirksomheder, herunder omkostningsloft. Forbrugeren risikerer derfor at optage kreditter, som forbrugeren ikke har råd til, ligesom der uden et omkostningsloft ikke er sat en grænse for misligholdelsesomkostningerne for forbrugeren. Selvom kreditten i sig selv er rente- og omkostningsfri, kan forbrugeren dermed blive pålagt rykkergebyrer og renter, hvis forbrugeren ikke overholder afdragsordningen, og på den måde ende med en gæld, som den pågældende ikke har mulighed for at betale tilbage.

Det vurderes derfor, at der er behov for at styrke forbrugerbeskyttelsen ved at sikre, at en forbruger kun får den kredit, som vedkommendes økonomi kan bære og hvor forbrugeren eventuelle misligholdelsesomkostninger begrænses med et omkostningsloft.

Det foreslås derfor med lovforslagets § 1, nr. 1, at affatte undtagelsen om rente- og omkostningsfrie kreditter således, at aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit tillader forbrugeren at betale for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen,

UDKAST

uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit, undtages fra lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede ændring af lov om forbrugslånsvirksomheder § 1, stk. 3, nr. 1, vil medføre, at den situation, hvor en forbruger i forbindelse med køb af f.eks. varer eller tjenesteydelser indgår en rente- og omkostningsfri kreditaftale, der udbydes af en tredjepart, bliver omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder. Det vil sige, at udbyderen af kreditten bliver forpligtet til at overholde reglerne i lov om forbrugslånsvirksomheder. Virksomhederne skal derfor have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed hos Finanstilsynet. Tilsvarende vil lovændringen få betydning for virksomheder, der allerede i dag har tilladelse som forbrugslånsvirksomhed og som yder denne type lån. Virksomhederne skal med lovændringen foretage en kreditværdighedsvurdering af de forbrugere, der ønsker at optage en sådan kredit, og drive deres virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Desuden bliver virksomhederne pålagt at efterleve reglerne om identifikation af målgrupper, loftet for årlige omkostninger i procent (ÅOP) og omkostningsloftet i loven.

Nogle situationer vurderes dog fortsat at skulle undtages fra lovens anvendelsesområde. Det er blandt andet situationer, hvor en udbyder selv giver forbrugeren mulighed for at betale for en vare eller en tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen. Det sigter på den situation, hvor en erhvervsdrivende, uden indblanding fra en tredjepart, tillader forbrugeren at betale for en vare eller tjenesteydelse på et senere tidspunkt. Det kan f.eks. være relevant i situationer, hvor en forbruger får leveret en håndværksydelse og i den forbindelse får en faktura af den erhvervsdrivende, som kan betales på et tidspunkt efter aftaleindgåelsen. Sådanne ordninger med udskudt betaling, som er udbredt og sædvanlig praksis, vurderes at være til gavn for både erhvervsdrivende og forbrugere, da det giver mulighed for fleksibilitet i forhold til betalingen.

Den foreslåede ændring vil derfor betyde, at den situation, hvor en erhvervsdrivende rente- og omkostningsfrit tillader forbrugeren at betale for varer eller tjenesteydelser på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen, uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit, ikke omfattes af lovens anvendelsesområde.

Desuden vurderes det, at situationer, hvor der er indgået aftaler om debetkort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en forud aftalt bestemt dato, uden der skal betales

renter eller omkostninger i forbindelse med kreditten, ikke skal være omfattet af loven. Visse betalingskort er indrettet på den måde, at transaktionsbeløbet først trækkes på et senere tidspunkt, hvilket gør det muligt for forbrugerne at indrette deres privatøkonomi på den for dem mest hensigtsmæssige måde.

Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 2, at undtage aftaler om debetkort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en forud aftalt bestemt dato, dog senest 40 dage efter transaktionen, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med kreditten. Ændringen vil medføre, at denne type kort fortsat vil være undtaget fra lovens anvendelsesområde.

Det foreslås med lovforslagets § 5, stk. 3, at indsætte en overgangsbestemmelse, så virksomheder, der i dag er undtaget fra lov om forbrugslånsvirksomheder, men som med lovændringen skal have en tilladelse hos Finanstilsynet, kan fortsætte deres virksomhed under forudsætning af, at virksomheden inden den 1. juli 2023 indsender deres ansøgning om tilladelse som forbrugslånsvirksomhed til Finanstilsynet.

2.2. Udvidelse af anvendelsesområdet for kreditaftaleloven

2.2.1. Gældende ret

Det fremgår af § 3, stk. 1, nr. 1, i kreditaftaleloven, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Det fremgår endvidere, at lovens § 8 c dog finder anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån. § 8 c indeholder regler om en obligatorisk betækningsperiode ved indgåelse af aftaler om kortfristede forbrugslån.

Det fremgår af bemærkningerne til kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 1, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 91 som fremsat, side 47, at undtagelsen kun finder anvendelse, hvis der ikke skal betales nogen form for oprettelsesomkostninger, løbende omkostninger eller rente. Det har ikke betydning, om omkostningerne skal betales til kreditgiveren eller til tredjemand. Undtagelsen finder anvendelse, selvom der ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven.

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

Der er gennem de senere år sket en stigning i antallet af virksomheder, der udbyder rente- og omkostningsfrie kreditter – også kaldet ”Køb-nu-betal-

UDKAST

senere". Denne metode gør det muligt for forbrugeren at udskyde eller opdele betalingen ved hjælp af en afbetalingsordning. Det foregår ofte ved, at forbrugeren ved køb af en vare på f.eks. en hjemmeside, kan vælge at dele betalingen op ved hjælp af en finansieringsløsning, der tilbydes af tredjepart.

Rente- og omkostningsfrie kreditter er i dag undtaget fra kreditaftalelovens anvendelsesområde. Det vil sige, at udbydere af denne type kreditter ikke er forpligtede til at overholde eksempelvis lovens oplysningspligter eller kravet om, at der skal foretages en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren, inden aftalen indgås. Herudover har forbrugeren ikke de rettigheder, der følger af kreditaftaleloven som f.eks. fortrydelsesret og ret til førtidig indfrielse.

Rente- og omkostningsfrie kreditter kan imidlertid også være risikable for forbrugerne. Selvom kreditten i sig selv er rente- og omkostningsfri, kan forbrugeren blive pålagt rykkergebyrer og renter, hvis vedkommende ikke kan betale tilbage. På den måde kan forbrugeren ende med en gæld, som den pågældende ikke har mulighed for at betale tilbage.

Det vurderes derfor, at der er behov for at styrke forbrugerbeskyttelsen, så det bl.a. sikres, at der foretages en grundig kreditværdighedsvurdering i situationer, hvor en forbruger optager kredit via tredjepart i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser.

Justitsministeriet finder dog, at den situation, hvor en udbyder selv giver forbrugeren mulighed for at betale for en vare eller en tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, fortsat bør være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Det sigter på den situation, hvor en erhvervsdrivende, uden indblanding fra en tredjepart, tillader forbrugeren at betale for en vare eller tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen. Det kan f.eks. være relevant i situationer, hvor en forbruger får leveret en håndværksydelse og i den forbindelse får en faktura af den erhvervsdrivende, som kan betales på et tidspunkt efter aftaleindgåelsen. Det er Justitsministeriets opfattelse, at sådanne ordninger, som er udbredt og sædvanlig praksis, er til gavn for både erhvervsdrivende og forbrugere, da det giver mulighed for fleksibilitet i forhold til betalingen.

Justitsministeriet finder endvidere, at aftaler om debetkort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en forud aftalt bestemt dato, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med kreditten, fortsat bør være undtaget fra lovens

anvendelsesområde. Visse betalingskort er indrettet på den måde, at transaktionsbeløbet først trækkes på et senere tidspunkt, hvilket gør det muligt for forbrugerne at indrette deres privatøkonomi på den for dem mest hensigtsmæssige måde. Justitsministeriet finder dog, at lovens § 8 b, stk. 2, som omhandler oplysninger til forbrugeren i tilfælde af et væsentligt overtræk i en periode på over 1 måned, bør finde anvendelse.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslagets § 2, nr. 1, at affatte undtagelsen om rente- og omkostningsfri kreditter således, at aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit tillader forbrugeren at betale for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen, uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit, undtages fra kreditaftalelovens anvendelsesområde.

Den foreslåede ændring af kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 1, vil medføre, at den situation, hvor en forbruger i forbindelse med køb af f.eks. varer eller tjenesteydelser indgår en rente- og omkostningsfri kreditaftale, der udbydes af tredjepart, bliver omfattet af kreditaftaleloven. Det vil sige, at udbyderen bliver forpligtet til at overholde reglerne i kreditaftaleloven. Herudover kan forbrugere, der indgår sådanne aftaler, udøve de rettigheder, der følger af kreditaftaleloven.

Den foreslåede ændring vil endvidere betyde, at den situation, hvor en erhvervsdrivende rente- og omkostningsfrit tillader forbrugeren at betale for varer eller tjenesteydelser på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen, uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit, ikke omfattes af lovens anvendelsesområde.

Det foreslås med lovforslagets § 2, nr. 2, at undtage aftaler om debetkort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en forud aftalt bestemt dato, dog senest 40 dage efter transaktionen, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med kreditten. Ændringen vil medføre, at aftaler om denne type kort fortsat vil være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Dog foreslås det, at lovens § 8 b, stk. 2, om oplysninger i tilfælde af væsentlige overtræk, skal finde anvendelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 1 og 2, og bemærkningerne hertil.

2.3. Regulering af beløbsgrænser for forsikringsselskaber i henhold til artikel 300 i Solvens II-direktivet

2.3.1. Gældende ret

I henhold til artikel 300 i Solvens II-direktivet skal de beløb, der er udtrykt i euro i direktivet, revideres hvert femte år ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks. Der anvendes i Solvens II-direktivet bl.a. beløbsgrænser til afgrænsning af direktivets anvendelsesområde og som absolute og beløbsmæssigt fastlagte minimumsgrænser for forsikringsselskabers kapitalkrav. For at tage højde for inflation bør disse beløb således kunne justeres, hvilket sker ved, at Kommissionen meddeler de reviderede beløb med hjemmel i Solvens II-direktivets artikel 300. Solvens II-direktivet har fundet anvendelse siden 1. januar 2016 og den første femårige periode gik fra 31. december 2015 til 31. december 2020. Beløbene blev derfor revideret af Kommissionen i 2021 og de reviderede beløb skal gennemføres i medlemsstaterne.

De oprindelige beløbsgrænser fra Solvens II-direktivet er afspejlet i en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed indeholder definitionen af et gruppe 1-forsikringsselskab. I denne definition indgår en række betingelser indeholdende beløbsgrænser, som skal opfyldes for at opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab.

Bestemmelsen implementerer artikel 4, stk. 1, i Solvens II-direktivet, som omhandler anvendelsesområdet for direktivets regler, hvor afgrænsningen af Solvens II-reglerne foretages ved at udelukke selskaber under en vis størrelse. Størrelsen opgøres i beløbsgrænser for bl.a. årlige bruttopræmieindtægter. Bestemmelsen sikrer, at alle forsikringsselskaber i EU over disse størrelser er omfattet af Solvens II-reglernes anvendelsesområde. I henhold til § 5, stk. 1, nr. 23 defineres forsikringsselskaber, der ikke opfylder beløbsgrænserne i Solvens II-direktivet, som gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det følger af § 126, stk. 2, nr. 1-4, i lov om finansiel virksomhed, at kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber skal udgøre et beløb fastsat i euro afhængig af, om forsikringsselskabet er et livsforsikringsselskab eller et skadesforsikringsselskab samt afhængig af, hvilke klasser forsikringsselskabet udøver virksomhed indenfor.

UDKAST

Den gældende § 126 d, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, indeholder bestemmelser om den nedre grænse for minimumskapitalkravet for gruppe 1-forsikringselskaber. Den nedre grænse for minimumskapitalkravet er fastsat som en beløbsmæssig størrelse i euro, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringselskabet udøver. Bestemmelsen implementerer artikel 129, stk. 1, litra d, i Solvens II-direktivet.

Det følger af § 417 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et gruppe 1-forsikringselskab indtil den 1. januar 2032 kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter bestemmelsens stk. 2. Det følger af § 417 b, stk. 4, at Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter bestemmelsens stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af beløbene nævnt i § 417 b, stk. 4, nr. 1-5, og det største af det for selskabet relevante beløb i § 417 b, stk. 4, nr. 6-10. § 417 b, stk. 4, nr. 6-10, indeholder de samme beløbsgrænser, som også fremgår af § 126, stk. 2, nr. 1-4, og § 126 d, stk. 5.

§ 2, nr. 8, i lov om forsikringsformidling indeholder en definition af store risici. Det følger af bestemmelsens litra c, at risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed, er defineret som en stor risici, hvis forsikringstageren opfylder mindst to af tre betingelser, som er oplistet i § 2, nr. 8, litra c, nr. i-iii. I nr. i og ii er der angivet beløbsgrænser i DKK. Bestemmelsen om store risici i lov om forsikringsformidling gennemfører IDD-direktivets bestemmelse herom. IDD direktivets definition af store risici henviser til Solvens II direktivet. Store risici er defineret i Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 27.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Kommissionen har 19. oktober 2021 i Den Europæiske Unions Tidende 2021/C 423/25 meddelt, at beløbene i Solvens II-direktivet udtrykt i euro i artikel 4, stk. 1, litra a, b, c og e, artikel 13, nr. 27, litra c, nr. i og ii, og artikel 129, stk. 1, litra d, nr. i-iii, skal ændres.

Det vurderes derfor nødvendigt at ændre en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed og lov om forsikringsformidling, der implementerer Solvens II-direktivet og IDD direktivet, hvori der indgår beløbsgrænser udtrykt i euro. Bestemmelserne skal afspejle Solvens II-direktivets krav, så dansk lovgivning lever op til EU-reguleringen. Dette vil kræve en justering af de gældende regler for så vidt angår beløbsgrænserne.

Gruppe 2-forsikringsselskaber er på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde ikke omfattet af Solvens II-direktivet, hvorfor de heller ikke er omfattet af solvensreglerne i Solvens II-direktivet. Det følger dog af lov om finansiel virksomhed, at for at sikre en ensartet beskyttelse af forsikringstagerne, skal beløbsgrænserne for gruppe 2-forsikringsselskaberne reguleres sideløbende med beløbsgrænserne i § 126 d, stk. 5.

Det vurderes endvidere nødvendigt, for at sikre fremadrettet konsistens, at ændre beløbsgrænserne i § 417 b, stk. 4, nr. 6-10, i lov om finansiel virksomhed, da de indeholder de samme beløbsgrænser, som også fremgår af § 126, stk. 2, nr. 1-4, og § 126 d, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed.

De foreslåede ændringer vil medføre, at beløbsgrænserne i lov om finansiel virksomhed og lov om forsikringsformidling reguleres i opadgående retning, hvilket kan have betydning for, hvilke selskaber, der omfattes af de pågældende bestemmelser. Beløbsreguleringen er en følge af Solvens II-direktivet, der skal indeksreguleres hvert femte år med start fra direktivets ikrafttræden den 1. januar 2016, og implementeres i national ret.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Den foreslåede ændring vedrørende kreditter, der ydes rente- og omkostningsfrit og som med forslaget bliver underlagt krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, forventes at medføre mindre ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet, som vil blive holdt inden for Finanstilsynets egen ramme.

De ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet skyldes, at flere virksomheder med lovforslaget skal have en tilladelse hos Finanstilsynet til at drive forbrugslånsvirksomhed.

Lovændringen vil samtidig betyde, at Finanstilsynets tilsyn med forbrugslånsvirksomheder vil blive udvidet til at omfatte de virksomheder, der i dag kan udbyde kreditter uden en tilladelse, fordi kreditterne udbydes rente- og omkostningsfrit. Da disse virksomheder ikke tidligere har været underlagt et krav om tilladelse, er en vurdering af antallet af virksomheder, som vil blive omfattet af loven, forbundet med usikkerhed. Det forventes dog, at udvidelsen af anvendelsesområdet vil omfatte minimum en håndfuld virksomheder.

På samme måde som Finanstilsynet allerede i dag fører tilsyn med de virksomheder, der er omfattet af loven, skal Finanstilsynet sikre, at virksomhederne lever op til kravene til virksomhedens ledelse, om at identificere målgrupper og sikre, at de kun udvikler og markedsfører produkter, der stemmer overens med målgruppens interesser, formål og karakteristika. Derudover skal Finanstilsynet føre tilsyn med, at virksomhederne foretager en tilstrækkelig kreditværdighedsvurdering.

Lovændringen vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning, idet ændringen vil medføre, at de virksomheder, der foreslås omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder, vil blive omfattet af lovens indberetningsforpligtelse for forbrugslånsvirksomhederne. Disse oplysninger bliver indberettet elektronisk gennem Finanstilsynets eksisterende systemer for dataindberetning, der sikrer en tryk datahåndtering.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

OBR vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Lovændringen vedrørende kreditter, der ydes rente- og omkostningsfrit, og som bliver underlagt krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, vurderes at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Lovændringen vil medføre, at flere virksomheder bliver anset som forbrugslånsvirksomheder og dermed underlagt Finanstilsynets tilsyn. Det er ikke muligt at oplyse et nøjagtigt antal virksomheder, idet virksomhederne ikke tidligere har været underlagt en tilladelse hos Finanstilsynet, men der forventes at være tale om minimum en håndfuld virksomheder.

Lovændringen vurderes at have mindre efterlevelseseomkostninger for erhvervslivet, idet virksomhederne løbende skal være opmærksomme på de omkostninger, der er forbundet med kreditaftalerne for at overholde omkostningsloftet, og skal foretage kreditværdighedsvurderinger forud for kreditaftaleindgåelsen.

De af loven omfattede virksomheder skal betale afgift i henhold til bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Betalingen udgør årligt 28.000 kr. Grundbeløbet er anført på 2016 niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

UDKAST

De administrative omkostninger følger overvejende af omstillingsomkostninger, som er forbundet med udarbejdelse af interne forretningsgange og opsamling af oplysninger til brug for indberetningerne til Finanstilsynet. Virksomhederne skal indsende en ansøgning om tilladelse for at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed til Finanstilsynet. I den forbindelse skal den enkelte virksomhed redegøre for, at den opfylder betingelserne for at få tilladelse. Når en virksomhed har fået tilladelse, skal den løbende give meddelelse, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som er lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Virksomheder, der har tilladelse til udøve forbrugslånsvirksomhed, skal endvidere en gang årligt indberette en række nøgletal til Finanstilsynet. Omfanget af disse nøgletal er fastlagt i bekendtgørelse nr. 1037 af 11. oktober 2019 om indberetning af oplysninger til Finanstilsynet om forbrugslånsvirksomheders kreditaftaler.

Lov om forbrugslånsvirksomheders generelle god skik bestemmelse og den tilhørende bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan udstede regler herom, vil kunne medføre, at de omfattede virksomheder skal ændre forretningsgange m.v. på en række områder.

Den generelle god skik bestemmelse i lov om forbrugslånsvirksomheder og den tilhørende bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan udstede regler herom, vil kunne medføre, at de omfattede virksomheder skal ændre deres forretningsmodeller og interne forretningsgange m.v. på en række områder.

Lovændringen vil herudover medføre administrative konsekvenser for de virksomheder, der med den forslåede ændring bliver omfattet af loven, idet forbrugslånsvirksomhederne som følge af lovændringen vil skulle tilpasse deres forretningsmodeller samt interne forretningsgange. De berørte virksomheder vil blive omfattet af en række bekendtgørelser, herunder bekendtgørelsen nr. 1035 af 10. oktober 2019 om god skik for forbrugslånsvirksomheder, bekendtgørelse nr. 1417 af 25. juni 2021 om indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets risikovurdering af virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven samt bekendtgørelse nr. 1219 af 20. november 2019 om den klageansvarlige og finansielle virksomheders håndtering af klager.

Lovændringen vurderes at fravige princippet om mulighed for at anvende nye forretningsmodeller, som er en del af regeringens principper for agil erhvervsrettet regulering. Dette skyldes, at lovændringen stiller forøgede krav til forbrugslånsvirksomheder i forbindelse med brugen af forretnings-

UDKAST

modellen for ”Køb nu – betal senere”-kreditter. Denne fravigelse er begrundet i et ønske om at fremme forbrugerpolitiske hensyn. Fravigelsen vurderes på den baggrund berettiget.

Ændringen af beløbsgrænserne i lov om finansiel virksomhed og lov forsikringsformidling indebærer, at beløbsgrænserne reguleres i opadgående retning. Det vurderes potentielt at medføre økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Beløbsreguleringen er dog en følge af Solvens II-direktivet, der skal indeksreguleres hvert femte år med start fra direktivets ikrafttræden den 1. januar 2016, og implementeres i national ret.

Opdelingen i gruppe 1-forsikringsselskaber og gruppe 2-forsikringsselskaber sker, da ikke alle forsikringsselskaber skal være omfattet af samtlige krav, der følger af implementering af Solvens II-direktivet. Definitionen fremgår af § 5, stk. 1, nr. 22, i lov om forsikringsvirksomhed. De små og mindre komplekse forsikringsselskaber er undtaget fra direktivets anvendelsesområde og de selskaber, der falder i denne kategori, betegnes som gruppe 2-forsikringsselskaber. Selskaber, der i tre på hinanden følgende år overstiger nærmere fastsatte beløbsgrænser, eller som i et af de kommende 5 år forventer at overstige beløbsgrænserne, vil være gruppe 1-forsikringsselskaber. Beløbsreguleringen i opadgående retning, kan derfor påvirke den nuværende inddeling i gruppe 1-forsikringsvirksomhed og gruppe 2-forsikringsvirksomhed, så forsikringsselskaber, der i dag er gruppe 1-forsikringsselskaber, ikke længere opfylder de nedre beløbsgrænser og dermed fremadrettet skal betegnes som gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det vurderes, at når et gruppe 1-forsikringsselskab skal ændre status til et gruppe 2-forsikringsselskab, vil det betyde en mindre administrativ lettelse, grundet at solvensreglerne for disse selskaber forenkles.

Gruppe 1-forsikringsselskabet skal jf. § 126 d, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, godtgøre, at det råder over et basiskapitalgrundlag til dækning af den nedre grænse for minimumskapitalkravet. Gruppe 2-forsikringsselskaber jf. § 126, stk. 2, skal være i besiddelse af en tilstrækkelig basiskapital til at dække kravet til minimumsbasiskapitalen, der er et fastsat beløb, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Opgørelsen af minimumskapitalkravet er væsentlig mindre omfattende end opgørelsen af solvenskapitalkravet. Såfremt selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, er der afhængig af om selskabet er et

gruppe 1-forsikringsselskabs eller et gruppe 2-forsikringsselskab, krav om, at selskabet udarbejder henholdsvis en plan for genoprettelse og en finansieringsplan.

Opjustering af grundbeløbene i forbindelse med kravene til minimumskapital og minimumsbasiskapital kan medføre, at der kan blive behov for at skaffe mere kapital for at opfylde kravene.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at indebærer administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Kreditaftaleloven implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF om forbrugerkreditaftaler (forbrugerkreditdirektivet). Rente- og omkostningsfrie kreditter er undtaget fra direktivets anvendelsesområde. Direktivet er et totalharmoniseringsdirektiv, men hindrer ikke, at medlemsstaterne kan beslutte at lade direktivets regler finde anvendelse på kreditaftaler, der falder uden for direktivets anvendelsesområde.

Lovændringen vedrørende rente- og omkostningsfrie kreditter, som bliver omfattet af kreditaftaleloven og lov om forbrugslånsvirksomheder, vurderes at være supplerende national lovgivning, idet kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger, og kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden tre måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger, er undtaget fra direktivets anvendelsesområde i medfør af artikel 2, stk. 2, litra f.

Det foreslås at udvide anvendelsesområdet for kreditaftaleloven og lov om forbrugslånsvirksomheder med det formål at øge forbrugerbeskyttelsen ved denne type kreditter. Den foreslåede bestemmelse vil således medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter fremover vil blive forpligtede til at overholde reglerne i lovene, når de indgår kreditaftaler med brugere.

UDKAST

Med lovforslagets § 3 og § 4 foretages de fornødne ændringer som følge af de reviderede beløb i henhold til artikel 300 i Solvens II, offentliggjort den 19. oktober 2021 i Den Europæiske Unions Tidende C 423/25. Der er tale om en inflationsregulering, hvor grundbeløbet i euro forhøjes med den procentuelle ændring i de harmoniserede forbrugerprisindekser i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks, som offentliggøres af Kommissionen (Eurostat).

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den ... til den ... været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

...

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Den foreslåede ændring vedrørende kreditter, som er rentefrie og uden yderligere omkostninger, og som bliver underlagt krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, forventes at medføre ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet, der vurderes at have et begrænset omfang. Omkostningerne vil blive holdt inden for Finanstilsynets egen ramme.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet		Lovforslaget vil medføre, at virksomheder, der udbyder kreditter, som er rentefrie og uden yderligere omkostninger, bliver underlagt kravene

UDKAST

	<p>i lov om forbrugslånsvirksomheder. De af loven omfattede virksomheder skal betale afgift i henhold til bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Betalingen udgør årligt 28.000 kr. Grundbeløbet er anført på 2016 niveau. Desuden forventes mindre efterlevelsomkostninger for erhvervslivet, idet virksomhederne løbende skal være opmærksomme på de omkostninger, der er forbundet med kreditaftalerne, og skal foretage kreditværdighedsvurderinger forud for kreditaftaleindgåelsen.</p> <p>Opjustering af grundbeløbene i forbindelse med kravene til minimumskapital og minimumsbasiskapital kan medføre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p>
<p>Administrative konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p>Lovændringen om kreditter, der ydes rente- og omkostningsfrit, og medfører at virksomhederne omfattes af lov om forbrugslånsvirksomheder medføre administrative konsekvenser for de virksomheder, der med den foreslåede ændring bliver omfattet af loven, idet virksomhederne skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed fra Finanstilsynet. Desuden skal virksomhedernes forretningsmodeller samt interne forretningsgange ændres efterlever en række bekendtgørelser, som forbrugslånsvirksomheder skal efterleve. Forbrugslånsvirksomhederne vil desuden årligt skulle indberette en række oplysninger til Finanstilsynet.</p>

UDKAST

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Det vurderes, at lovforslaget vedrørende kreditter, som er rentefrie og uden yderligere omkostninger, og som bliver underlagt de samme krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, er supplerende national lovgivning til de EU-retlige forpligtelser på området, fordi artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler (forbrugerkreditdirektivet) med forslaget får et bredere anvendelsesområde end forbrugerkreditdirektivet.</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF om forbrugerkreditaftaler er implementeret i kreditaftaleloven.</p>	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering	Ja	Nej
	X	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. Fejl! Henvisningskilde ikke fundet. (§ 1, stk. 3, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det fremgår af den gældende § 1, stk. 3, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomhed, at virksomheder, der udbyder kreditter, der ydes rentefrit og uden andre omkostninger, er undtaget fra lovens anvendelsesområde. Undtagelsen medfører, at rente- og omkostningsfrie kreditaftaler, der alene ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven, ikke er omfattet af lovens anvendelsesområde.

UDKAST

Den gældende undtagelse medfører, at virksomheder, der yder rente- og omkostningsfrie kreditter, ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed i Finanstilsynet, og ikke er underlagt krav om redelig forretningsskik og god praksis, kreditværdighedsvurdering, identifikation af målgrupper, loftet for årlige omkostninger i procent (ÅOP) og omkostningsloftet i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslås at affatte lov om forbrugslånsvirksomheders § 1, stk. 3, nr. 1, således, at aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit giver forbrugeren mulighed for at betale for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen, uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit, undtages fra lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede ændring vil medføre, at reglerne i lov om forbrugslånsvirksomheder fremover vil finde anvendelse på situationer, hvor en forbruger i forbindelse med køb af f.eks. varer eller tjenesteydelser indgår en rente- og omkostningsfri kreditaftale, der udbydes af tredjepart, bliver omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder.

Den foreslåede ændring vil medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter, der agerer tredjepart, og som allerede har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed eller er et pengeinstitut, også vil skulle leve op til reglerne om kreditværdighedsvurdering og omkostningsloft på de rente- og omkostningsfrie kreditter.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter, der agerer som tredjepart, og ikke på anden vis er undtaget fra loven, skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed hos Finanstilsynet. For at få en tilladelse, skal en virksomhed opfylde betingelserne i lovens § 3, stk. 1, nr. 1-3. Det betyder, at virksomheden skal være hjemhørende i Danmark eller et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område. Desuden skal virksomhedens bestyrelse og direktion eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, eller, hvis virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige, opfylde betingelserne om egnetheds- og hæderlighedskrav i lovens § 4. Endvidere skal virksomheden have forretningsskik og god praksis efter lovens § 7, for kreditværdighedsvurdering efter § 9 og for identifikation af målgrupper efter § 10.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter, der agerer som tredjepart, og ikke på anden vis er undtaget fra loven, i medfør af lovens § 30 kan straffes med bøde eller fængsel i op til fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, hvis de driver forbrugslånsvirksomhed uden at have tilladelse efter loven.

Tilsvarende gælder eksempelvis, hvis et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed undlader at give meddelelse til Finanstilsynet om forhold, der har betydning for vurderingen af den pågældendes egnethed og hæderlighed enten i forbindelse med den pågældendes indtræden i forbrugslånsvirksomhedens ledelse, eller hvis forholdene ændrer sig. Det samme gælder tilfælde, hvor forbrugslånsvirksomheden eller dens ansatte videregiver fortrolige oplysninger i strid med lovens § 12, stk. 1.

En tilsvarende straf kan desuden gives i tilfælde af grove eller gentagende overtrædelser af reglerne om loft for årlige omkostninger i procent (ÅOP) eller omkostningsloftet.

Virksomheder, der omfattes af lov om forbrugslånsvirksomheder kan desuden straffes med bøde i tilfælde af overtrædelse af lovens krav om en whistleblowerordning og beskyttelse af ansatte og tidligere ansatte, der har indberettet virksomheden til Finanstilsynet.

Virksomheder og personer, der ikke efterkommer et påbud fra Finanstilsynet, kan desuden straffes med bøde.

Ved manglende overholdelse af en del af de pligter, som gælder i henhold til loven, herunder overholdelse af påbud meddelt af Finanstilsynet, kan virksomheden i medfør af § 31 som tvangsmiddel blive pålagt daglige eller ugentlige bøder.

Finanstilsynet fører tilsyn med, om virksomheder omfattet af loven efterlever kravene om redelig forretningsskik og god praksis, kreditværdigheds-vurdering, identifikation af målgrupper, loftet for årlige omkostninger i procent (ÅOP) og omkostningsloftet.

UDKAST

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at den situation, hvor en erhvervsdrivende rente- og omkostningsfrit tillader forbrugeren at betale for en vare eller tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen, uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit, ikke omfattes af lovens anvendelsesområde. Det omfatter f.eks. den situation, hvor den erhvervsdrivende udsteder en regning med henblik på betaling inden for en bestemt frist. Det kunne eksempelvis være tilfælde, hvor en forbruger får leveret en håndværksydelse, og får en faktura direkte af den pågældende erhvervsdrivende, som skal betales på et senere tidspunkt. Et andet eksempel kan være den situation, hvor en forbruger ved et tandlægebesøg får en regning med i stedet for at betale beløbet med det samme. Tilsvarende vil den erhvervsdrivende endvidere fortsat kunne reservere det fulde beløb på forbrugers konto, men først trække beløbet på et senere tidspunkt, uden at situationen bliver omfattet af lovens anvendelsesområde. Det afgørende er således, at der i disse situationer ikke gøres brug af en finansieringsløsning, der tilbydes af en tredjepart, men blot indgås en aftale direkte mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren om, hvornår betaling skal ske. Undtagelsen finder anvendelse, selvom der ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven.

Der fastsættes en frist for tilbagebetaling af køb med udskudt betaling på 90 dage for at sikre, at den udskudte betaling ikke bliver en kredit, der lige såvel kunne have været ydet af en tredjepart.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 3, nr. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det fremgår af § 1, stk. 3, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger.

Det foreslås at indsætte en undtagelse i lov om forbrugslånsvirksomheders § 1, stk. 3, nr. 2, hvorefter aftaler om debetkort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en forud aftalt bestemt dato, dog senest 40 dage efter transaktionen, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med kreditten, undtages fra lovens anvendelsesområde.

Det vil medføre, at kreditter på baggrund af denne type kort fortsat vil være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Et debetkort med udskudt betaling er et betalingsinstrument, som bliver udstedt af et penge- eller betalingskreditinstitut, og som muliggør debitering eller betaling af det samlede beløb

UDKAST

af transaktioner fra kortholderens betalingskonto på en forud aftalt specifik dato, typisk en gang om måneden, og uden renter og gebyrer.

Der fastsættes en frist på 40 dage for at begrænse undtagelsens anvendelsesområde til korte kreditter.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 1, i kreditaftaleloven)

Det fremgår af § 3, stk. 1, nr. 1, i kreditaftaleloven, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Det fremgår endvidere, at lovens § 8 c dog finder anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån. § 8 c indeholder regler om en obligatorisk betækningsperiode ved indgåelse af aftaler om kortfristede forbrugslån.

Det foreslås at affatte kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 1, således, at aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit giver forbrugeren mulighed for at betale for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen, uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit, undtages fra lovens anvendelsesområde.

Det vil medføre, at reglerne i kreditaftaleloven fremover vil finde anvendelse på situationer, hvor en forbruger i forbindelse med køb af f.eks. varer eller tjenesteydelser indgår en rente- og omkostningsfri kreditaftale, der udbydes af tredjepart. Det vil sige, at udbyderen bliver forpligtet til at overholde reglerne i kreditaftaleloven, herunder bl.a. lovens oplysningspligter og krav om, at der skal foretages en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren inden aftaleindgåelse. Herudover vil forbrugere, som indgår denne type aftaler kunne udøve de rettigheder, der følger af kreditaftaleloven, herunder f.eks. fortrydelsesretten og retten til førtidig indfrielse.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfri kreditter, der agerer som tredjepart, kan straffes efter reglerne i kreditaftalelovens § 56. Det vil ligeledes betyde, at reglerne i kreditaftalelovens § 57 om frakendelse af retten til at drive virksomhed med kreditgivning, vil finde anvendelse på udbydere af rente- og omkostningsfri kreditter, der agerer som tredjepart.

UDKAST

Herudover vil udbydere af rente- og omkostningsfri kreditter, der agerer som tredjepart, og som ikke foretager kreditværdighedsvurdering i henhold til kreditaftalelovens § 7 c, kunne meddeles et påbud af Forbrugerombudsmanden eller Finanstilsynet efter reglerne i henholdsvis markedsføringslovens § 32, stk. 2, og § 348 i lov om finansiel virksomhed. Virksomheder, der ikke efterkommer et påbud, kan straffes med bøde eller – for så vidt angår markedsføringsloven – med fængsel i op til fire måneder.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at den situation, hvor en erhvervsdrivende rente- og omkostningsfrit tillader forbrugeren at betale for en vare eller tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen, men ikke senere end 90 dage efter aftaleindgåelsen, uden der er en tredjepart, der tilbyder kredit, ikke omfattes af lovens anvendelsesområde. Det omfatter f.eks. den situation, hvor den erhvervsdrivende udsteder en regning med henblik på betaling inden for en bestemt frist. Det kunne eksempelvis være tilfælde, hvor en forbruger får leveret en håndværksydelse, og får en faktura direkte af den pågældende erhvervsdrivende, som skal betales på et tidspunkt, der ligger senere end aftaleindgåelsen. Et andet eksempel kan være den situation, hvor en forbruger ved et tandlægebesøg får en regning med i stedet for at betale beløbet med det samme. Tilsvarende vil den erhvervsdrivende endvidere fortsat kunne reservere salgets fulde beløb på forbrugers konto, men først trække beløbet på et senere tidspunkt, uden at situationen bliver omfattet af lovens anvendelsesområde. Det afgørende er således, at der i disse situationer ikke gøres brug af en finansieringsløsning, der tilbydes af en tredjepart, men at der blot indgås en aftale direkte mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren om, hvornår betaling skal ske. Undtagelsen finder anvendelse, selvom der ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven.

Fristen for tilbagebetaling af beløbet foreslås fastsat til 90 dage efter aftaleindgåelse. Fristen har til formål at begrænse undtagelsens anvendelsesområde og derved begrænse mulighederne for omgåelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 2, i kreditaftaleloven)

Det fremgår af § 3, stk. 1, nr. 1, i kreditaftaleloven, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Det fremgår endvidere, at lovens § 8 c dog finder anvendelse på

UDKAST

aftaler om kortfristede forbrugslån. § 8 c indeholder regler om en obligatorisk betækningsperiode ved indgåelse af aftaler om kortfristede forbrugslån.

Det foreslås at indsætte en undtagelse i kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 2, hvorefter aftaler om debetkort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en forud aftalt bestemt dato, dog senest 40 dage efter transaktionen, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med kreditten, undtages fra lovens anvendelsesområde. Lovens § 8 b, stk. 2, finder dog anvendelse.

Det vil medføre, at aftaler om denne type kort fortsat vil være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Det er kort, hvor det samlede transaktionsbeløb først trækkes på et senere, på forhånd aftalt tidspunkt, hvilket f.eks. kan være én gang om måneden.

Det vil endvidere medføre, at kreditaftalelovens § 8 b, stk. 2, dog vil finde anvendelse på denne type aftaler. Det vil indebære, at forbrugeren i tilfælde af et væsentligt overtræk i en periode på over 1 måned, skal have de oplysninger, der fremgår af § 8 b, stk. 2. Det er bl.a. oplysninger om en eventuel bod eller morarenter.

Fristen for, hvornår transaktionsbeløbet skal debiteres fra kortindehavers konto fastsættes til 40 dage efter transaktionen. Fristen har til formål at begrænse undtagelsens anvendelsesområde til korte kreditter, og derved begrænse mulighederne for omgåelse.

Til § 3

Til nr. 1-17 (§ 5, stk. 1, nr. 22, litra a-d, § 126, stk. 2, nr. 1-4, § 126 d, stk. 5, nr. 1-5 og § 417 b, stk. 4, nr. 6-10, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed indeholder definitionen af et gruppe 1-forsikringsselskab. I definitionen i litra a-d indgår en række betingelser indeholdende beløbsgrænser, som skal opfyldes for at opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab.

Det følger af § 126, stk. 2, nr. 1-4, i lov om finansiel virksomhed, at kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber skal udgøre et

UDKAST

beløb fastsat i euro afhængig af, om forsikringsselskabet er et livsforsikringsselskab eller et skadesforsikringsselskab samt afhængig af, hvilke klasser forsikringsselskabet udøver virksomhed indenfor.

Den gældende § 126 d, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, indeholder bestemmelser om den nedre grænse for minimumskapitalkravet for gruppe 1-forsikringsselskaber. Den nedre grænse for minimumskapitalkravet er fastsat som en beløbsmæssig størrelse i euro, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver.

Det følger af § 417 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et gruppe 1-forsikringsselskab indtil den 1. januar 2032 kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter bestemmelsens stk. 2. Det følger af § 417 b, stk. 4, at Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter bestemmelsens stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de i § 417 b, stk. 4, nr. 1-5, nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i § 417 b, stk. 4 nr. 6-10. § 417 b, stk. 4 nr. 6-10, indeholder de samme beløbsgrænser, som også fremgår af § 126, stk. 2, nr. 1-4, og § 126 d, stk. 5.

Det foreslås at ændre beløbsgrænserne i § 5, stk. 1, nr. 22, litra a-d, § 126, stk. 2, nr. 1-4, § 126 d, stk. 5, nr. 1-5 og § 417 b, stk. 4, nr. 6-10.

De foreslåede ændringer af § 5, stk. 1, nr. 22, litra a-d og § 126 d, stk. 5, nr. 1-5, er en konsekvens af artikel 300 i Solvens II-direktivet, hvoraf det følger, at beløbsgrænserne hvert femte år skal inflationsreguleres, og at Kommissionen har offentliggjort de reviderede beløb i EU-Tidende.

Gruppe 2-forsikringsselskaber er på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde ikke omfattet af Solvens II-direktivet, hvorfor de heller ikke er omfattet af solvensreglerne i Solvens II-direktivet. Det følger dog af forarbejderne til § 126, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketings-tidende 2014-15, A, L 114 som fremsat, side 42, der omhandler kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber, at for at sikre en ensartet beskyttelse af forsikringstagerne, skal beløbsgrænserne for gruppe 2-forsikringsselskaberne i § 126, stk. 2, nr. 1-4, reguleres sideløbende med beløbsgrænserne i § 126 d, stk. 5.

De foreslåede ændringer af beløbsgrænserne i § 417 b, stk. 4, nr. 6-10, i lov om finansiel virksomhed, indeholder de samme beløbsgrænser, som også

UDKAST

fremgår af § 126, stk. 2, nr. 1-4, og § 126 d, stk. 5, hvorfor de også foreslås ændret for at sikre konsistens mellem bestemmelserne.

De lovbestemte beløb foreslås ændret, så de kommer til at stemme overens med de beløbsgrænser, som Kommissionen har offentliggjort i Meddelelse om tilpasning i overensstemmelse med inflationen af de beløb, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12.

For at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne, er det nødvendigt, at selskaberne underretter Finanstilsynet om en sådan ændring, da dette har betydning for hvilket regelsæt Finanstilsynet skal føre tilsyn efter. Selskaber, der ændrer status fra at være et gruppe 1-forsikrings-selskab til et gruppe 2-forsikringsselskab eller et gruppe 2-forsikrings-selskab til et gruppe 1-forsikringsselskab skal derfor straks og senest efter 8 dage underrette Finanstilsynet herom, jf. § 11, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Til § 4

Til nr. 1 og 2 (§ 2, nr. 8, litra c, nr. i-iii, i lov om forsikringsformidling)

Den gældende § 2, nr. 8, i lov om forsikringsformidling, indeholder en definition af store risici. I bestemmelsens litra c følger det, at risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed, er defineret som en stor risici, hvis forsikringstageren opfylder mindst to af tre betingelser, som er oplistet i § 2, nr. 8, litra c, nr. i-iii. I nr. i og ii er der angivet beløbsgrænser i DKK.

Det foreslås at ændre beløbsgrænserne i § 2, nr. 8, litra c, nr. i, § 2, nr. 8, litra c, nr. ii.

Bestemmelsen om store risici i lov om forsikringsformidling, der implementerer bestemmelsen herom i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD-direktivet). IDD-direktivets definition af store risici henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II direktivet). Store risici er defineret i Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 27. De foreslåede ændringer er en konsekvens af artikel 300 i Solvens II-direktivet, hvor af det følger, at beløbsgrænserne i definitionen for store risici i Solvens II-

UDKAST

direktivet skal inflationsreguleres hvert femte år, og at Kommissionen har offentliggjort de reviderede beløb i EU-Tidende.

Beløbene foreslås ændret, så de kommer til at stemme overens med de beløbsgrænser, som Kommissionen har offentliggjort i Meddelelse om tilpasning i overensstemmelse med inflationen af de beløb, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2023.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven har virkning for kreditaftaler indgået efter lovens ikrafttræden.

Det vil sige, at hvis en kreditgiver den 20. december 2022 indgår en aftale med en forbruger om en rente- og omkostningsfri kredit, så vil kreditgiver ikke være forpligtet til at overholde reglerne i kreditaftaleloven. Lovens § 8 c vil dog finde anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån.

Hvis aftalen omvendt indgås efter den 1. januar 2023, vil kreditgiver være forpligtet til at overholde reglerne i lov om forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaleloven.

Det foreslås i *stk. 3*, at virksomheder, som forud for lovens ikrafttræden, ydede rente- og omkostningsfrie kreditter uden en tilladelse efter lov om forbrugslånsvirksomheder, og som efter lovens ikrafttræden ikke kan drive virksomhed uden en tilladelse, skal inden den 1. juli 2023 indgive ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

Bestemmelsen skal sikre, at de virksomheder, der i dag er undtaget fra tilladelseskravet i lov om forbrugslånsvirksomheder, kan fortsætte deres virksomhed uden en tilladelse. Det forudsætter dog, at virksomhederne inden den 1. juli 2023 indsender en ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet, jf. lov om forbrugslånsvirksomheder § 3.

Til § 6

UDKAST

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 1-4 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovens § 1 og 3 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det følger således af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger det.

Færøerne har pr. 1. januar 2010 overtaget lovgivningskompetencen på det formueretlige område. Loven skal derfor ikke gælde eller ved kongelig anordning kunne sættes i kraft for Færøerne.

Lov om forsikringsformidling indeholder ikke anordningshjemmel for Færøerne, da forsikringsområdet på Færøerne er hjemtaget og dermed reguleres af færøske love. Ændringerne i lovforslagets § 4 skal derfor ikke kunne sættes i kraft for Færøerne.